

Trogloditismes

Ja no hauré de justificar-me mai més davant dels excompanys de la facultat de filologia perquè treballa en una redacció

**DUTXA
FREDA**

d'esports. Quin descans! Dos escriptors, García Viño i Molina Foix, van acabar a bufetades en la gravació del soporífer *Negro sobre blanco* de Sánchez Dragó. I jo que em pensava ser el més primitiu, el més troglodita, el més barroer i el més cridaner de tots. / JOAN PUNTÍ

Dies enrere escoltava Bonano. Estava enfadat però acceptava la suplència i ens recordava, a nosaltres i als seus companys, que la professionalitat es demostra en aquests moments i no quan arriba el dia de cobrar. Unes declaracions que es contraposen a les de Coco, que després d'un partit a la banqueta ja amenaça de marxar. Una professionalitat que també es posa en dubte quan comparem les hores d'entrenament del Barça amb les dels equips italians o alemanys. Està

DE RABONA

La professionalitat es demostra amb fets

procuren engreixar al màxim negociant primes milionàries en cas de guanyar títols però que mai proposen reduir quan no compleixen les expectatives. I tot plegat mentre no paren de queixar-se per haver de jugar un parell de partits a la setmana quan a l'NBA juguen un dia i l'altre també. / DANIEL ANGEL

clar que això no garanteix l'èxit. El Dream Team entrenava mitja horeta i va guanyar quatre lligues amb un gran futbol, però almenys justificarien una mica el sou. Un sou que

[TRIBUNA COBERTA ANDREU FREIXES]

Neu dura

Molts ja ho veien a venir, l'any ha començat com ens temíem: de blanc. Acabada la primera volta de la lliga, quan tot just han començat els *fastos merengues del Centenario*, el Madrid és on havia de ser: al capdamunt de la lliga. Els amants de la màgia i de la nigromància ja havien advertit que els fenòmens meteorològics de mitjan desembre passat no podien obeir a simples causes naturals. Els més mal pensats ja havien interpretat la nevada que va paraitzar les terres catalanes, com un senyal inequívoc dels mals auguris amb què el barcelonisme començava el 2002. Fins i tot, n'hi havia que, a falta d'arguments de més pes, atribuïen a una constel·lació astrològica favorable, la presidència europea d'un reconegut, entre d'altres coses, madridista: José María Aznar.

No és el meu propòsit insistir sobre aquestes elucubracions, perquè tot i que, a primer cop d'ull, els fenòmens abans al·ludits semblen obeir a causes paranormals, també és cert que admeten una anàlisi menys esotèrica i més racional.

No m'estendré en consideracions sobre el madridisme neoconstitucional de José María Aznar, i no ho faré perquè si ha arribat on ha arribat ha estat perquè uns quants milers de catalans, de manera directa i altres indirecta, ho han propiciat. I si allà requalifiquen i aquí apugen els peatges de les autopistes, tot plegat no és més que la penitència per un pecat que —m'afanyo a dir— jo almenys no he comès.

Però si deixem de banda «l'entorn» i ens cenyim en la situació per

Aznar, un madridista a la presidència europea l'any del Centenario. A la foto, amb un culer. / EFE

què travessa el Barça potser fóra bo revisar quins han estat els pecats del barcelonisme en les darreres temporades. En primer lloc haurem d'admetre que, sigui per acció o per omissió, qui més qui menys té una part de responsabilitat en el pecat original que va suposar l'accés de Joan Gaspart a la presidència del Futbol Club Barcelona. A partir d'aquí la incompetència, la improvisació i la malaptesa amb què s'ha gestionat el club han sembrat el desconcert entre la massa de seguidors i, si els resultats no ho eviten, ame-

naça de provocar una crisi institucional, que certament, no podem dir que no tingui precedents.

Que no hi ha ni duros ni euros a la caixa és de domini públic i, sobretot, és la conseqüència lògica d'una política econòmica que ha disparat les despeses i ha estat incapaç d'obtenir nous ingressos. Totes les iniciatives que s'han fet en aquest terreny s'han limitat a pagar preus desorbitats per jugadors —sovint mediocres—, a renovar jugadors per més del que sol·licitaven —Rivaldo—, a oblidar l'execució de les

clàusules d'un contracte per tenir, així, l'ocasió de duplicar la fitxa de l'implicat —L. Enrique—, i a idear una gran operació financera consistent a apujar la quota dels socis. Qualsevol junta d'accionistes d'una empresa seriosa hauria liquidat un consell d'administració que presentava un balanç econòmic tan galdós, però l'assemblea de compromissaris del Barça és, ja ho sabem, tota una altra cosa.

I si la gestió econòmica és caòtica, no sembla que l'esportiva li faci ombra. La situació de l'equip és un reflex clar de l'esperit del seu entrenador, o si voleu una materialització de la coneguda *atxassa* amb què Charly s'ha relacionat amb això del futbol. La teoria de l'acordió exposada per Rexach no fa més que confirmar les nostres sospites. Des que ha començat la temporada el Barça s'entesta a seguir, a cop de guitarra i acordió, el ritme imposat per la *Yenka*, un ball encomanadís de final dels anys seixanta en què, després de saltar endavant, saltes enrere, sense bellugar-te mai del lloc: *adelante, atrás, un, dos, tres*. Ara toca endavant, fa tres setmanes va ser enrere; ara aplaudim un, dos, tres; demà... A alguns el partit contra el Saragossa els ha fet recuperar la fe, d'altres, com el president Gaspart, asseguren que mai no l'havien perduda; jo, en canvi, recordo la inversió feta i, com deia el poeta Ausiàs March, «la fe no m'escalfa». Potser que més que de fe parléssim de gestió econòmica, de planificació esportiva i de rellevància institucional. Si fos així ja podria nevar, ja!